

Neděle 7.1.2007 - Sbor CB v Praze 3

Text: „*Plesejte, nebesa, a jásej, země, ať zvučně plesají hory, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, slitoval se nad svými ujařmenými! Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále.*“ (Iz 49, 13-16)

Vlna vánoční a silvestrovské euforie už opadla a my stojíme zpátky oběma nohama na zemi. Škola, práce, rodina, děti, zdraví, finance, politika, prostě každodenní úkoly a starosti nás vracejí do reality, ať se nám to líbí nebo ne! Do nového roku jsme si popřáli všechno dobré, ve svém soukromí jsme si dali některá předsevzetí a doufáme, že se nám v roce 2007 podaří některé věci změnit, napravit to, s čím máme notoricky/dlouhodobě problémy. Opravdu si myslíte, že to bude letos lepší? Stačíme na to? Budeme spoléhat sami na sebe anebo máme ještě nějakou jinou možnost?... Ano, v tomto křesťanském shromáždění si chceme říct to, co je pro tento další rok nejdůležitější. Bůh nás miluje, nezapomněl na nás a je na naší straně. Nevím, v jakém jste kdo rozpoloženi, ale moc si přeji, aby nám text z Bible, slovo od Boha, posloužilo jako společné východisko, které ukazuje cestu dál.

1. Důvěra v Boží lásku

Myslím, že dokážeme pochopit postoj izraelské církve v tom vzdáleném starověku, protože to sami známe. Izraelští ve vyhnanství nařikají nad svou situací a vysvětlují si své neštěstí tím, že je Bůh opustil a že na ně zapomněl. Trvá to už několik desetiletí, co v důsledku vojenské porážky museli Izraelští opustit svou zemi a pobývali v babylónském exilu. V cizí zemi se cítí jako *pohozené, opuštěné dítě*. (Pro věřící všechno, co se děje, souvisí nějak s Božími plány a záměry.) Proto se ve svém neštěstí ptají svého Boha, co se stalo a co to znamená. Od Izajáše a jiných proroků slyší o tom, že to jsou Boží tresty za jejich hříchy... To se jim moc nelíbí. Ovšem v tom Božím slově je pro ně připraveno zároveň také potěšení a velká naděje. Bůh to tak nenechá a Izraelští se zase vrátí „domů“. Ale věřící neslyší nebo nechtějí slyšet ani Boží povzbuzení! Nevěří tomu! Zatím se nic neděje a oni nevidí nebo nechtějí vidět, že Bůh se o ně pořád stará: také tak, že jim posílá své slovo, že je povzbuzuje, že se jim připomíná!

Izraelští jsou jako malé děti, které nevidí práci maminky v kuchyni, u pračky, u nádobí, u žehlení a dalších úkolů, a myslí si, že je maminka má ráda jen tehdy, když jim dává sladkosti, a že je nemá ráda, když jim dá „na zadek“! To je směšné, řekneme si! Ale někdy se my dospělí chováme ve vztahu k Bohu stejně! Nevidíme Boží lásku, Boží ochranu a Boží pomoc v různých situacích a když se nám nedaří tak, jak jsme byli zvyklí, jsme nešťastní a začínáme pochybovat o Boží lásce. (Viz v. 14: „*Sijón říkával: „Hospodin mě opustil, Panovník na mně zapomnul.*“)

Celé prorokovo kázání je zaměřeno proti této „blbě“ náladě v Izraeli. Izajáš připomíná věřícím Boží milosrdenství a dvěma obrazy odpovídá na jejich malomyslnost. Ten první obraz je **obraz matky a dítěte**. Lásky matky k dítěti je jednou ze základních životních jistot. Musíme poctivě přiznat, že tento obraz doznal v posledních desetiletích výrazných trhlin. To, co Boží prorok považoval kdysi za nepředstavitelné, za absurdní, to se dnes, *žel*, stává. Matky zapomínají na své děti, matky odkládají své děti, matky týrají nebo dokonce zabíjejí své děti. Je třeba říct, že je to v situacích osobní nouze, že je to pod tlakem různých těžkých okolností, ale přece: *děje se to!* V naší době mluvíme proto o nechtěných dětech, o odložených, týraných a odmítnutých dětech. Dokonce už existují *baby-boxy*, do kterých mohou maminky hned po porodu anonymně odložit dítě, které si nechtějí nechat. To všechno je ovšem bída a nouze, se kterou se nechceme smířit! Proto i dnes budeme opakovat, že dobrá matka, normální matka nezapomene na své dítě, ale kvůli dítěti zapomíná na sebe!

Jenže, a zde je ten hlavní důraz, i kdyby se stalo něco tak nepředstavitelného, že některá matka zapomene na své dítě, **Bůh nezapomene**, On miluje nekonečnou láskou, na Jeho lásku

se můžeme spolehnout! To, je obraz, kterým chce Bůh svou církev ve vyhnanství přesvědčit o své lásce a věrnosti! (*Je to obraz, který nám dovoluje nahlédnout do Božího srdce*)

Jako křesťané máme vědět, že pravdu o Božím vztahu k nám, o Boží lásce, dobrotě a milosti najdeme v Bibli. Důležité je to, co nám Bůh říká v Písmu. To si máme pamatovat a připomínat. Naše životní zkušenosti a subjektivní pocity nás někdy matou. Když Boží lásku *necítíme*, když ji *neprožíváme*, myslíme si, že Bůh zapomněl, že nemiluje! Ale to je špatně! I v té nejtěžší/nejsložitější životní situaci si máme připomínat to, co Pán Bůh, Ježíš Kristus říká o sobě sám, a nedat tolik na vlastní nálady a pocity! Bůh nás miluje, ať to cítíme nebo ne!

Také v tomto roce 2007 potřebujeme každý z nás nejen vnější, materiální zabezpečení, ale také vnitřní ujištění o tom, že máme NĚKOHO, kdo nás miluje, kdo nás chrání a vede! Bůh v Ježíši Kristu nabízí každému člověku jistotu své lásky a zkušenost svého přátelství.

2. Ujištění o Boží věrnosti

Také ten druhý obraz, kterým chce prorok přiblížit Izraeli Boží lásku a věrnost, je zajímavý až dojemný. „*Vyryl jsem si tě do dlaní...*“ Co to znamená? Jako zamilovaný člověk v Orientu si nechá jméno své milované *vytetovat* na ruku, tak si Bůh nechal vyrýt do dlaní půdorys Jeruzaléma, obraz svého města. To, že se tam nemluví o troskách, ruinách, nýbrž o zdech, prozrazuje, že se tu mluví o budoucnosti. *Jinými slovy*: Bůh mluví o *obnově* poničeného, zbořeného Jeruzaléma! Myslí na jeho *budoucnost*! Jeruzalém je ještě v troskách, ale Bůh už vidí *něco nového*! Jakkoliv to zní fantasticky, nejsou to Boží *vzdušné zámky*, ale zaslíbení nové budoucnosti, sliby, kterým mohou Boží lidé věřit! Za Ezdráše a Nehemjáše byl skutečně chrám postaven, opraveny jeruzalémské zdi a obnoveno společenství Boží církve.

Ale my tato slova můžeme vztáhnout také na budování novozákonní církve, která je založena na Pánu Ježíši Kristu. Prorok mluví o tom, že Bůh si přeje skutečnou, viditelnou církev, společenství, které se skládá z konkrétních lidí a má konkrétní podobu ...

V těchto dnech si připomínáme 30 let od podepsání Charty 77, kterou se 242 statečných lidí přihlásilo o dodržování lidských práv v bývalém komunistickém Československu. Zmiňují to proto, že právě minulá totalita se snažila udusit duchovní život v národě, vykořenit křesťanské dědictví z lidských hlav a srdcí! Je to Boží milost, že se to úplně nepovedlo. Jedním z omezení totalitního systému byly zákazy staveb kostelů a modliteben. A tak po dlouhá léta totality jsme nemohli v CB na některých místech stavět nové modlitebny... V Ostravě, v Ústí nad Labem, v Pardubicích, v Havířově i jinde. Po revoluci se tyto možnosti otevřely a na všech jmenovaných místech dnes stojí nové stavby! Ano, ani ta komunistická totalita u nás neměla poslední slovo. Vypadalo to jako definitivní a pak se ukázalo, že to je „domeček z karet“!

Bůh je věrný! Nezapomněl na své sliby! On nemyslí jen na jednotlivce, ale sleduje vždy také život své církve! Pro rok 2007 máme tedy v Písmu slib Boží lásky a věrnosti, který si můžeme přivlastnit ve víře pro sebe, ale slyšíme také povzbuzení pro sborovou práci.

Bůh má s námi své další plány! I když jsme sami skleslí a bezradní a nevíme, co bude dál, Bůh zná východisko a chce v tom, co začal, pokračovat. S vděčností si připomínáme, že existence Kristovy církve nezávisí na vnějších okolnostech, na přízni nebo nepřízni okolního světa. Jsme závislí jedině a výhradně na svém Bohu, na Jeho milosti, na Pánu Ježíši Kristu, který svou církev *nepouští z očí*. To znamená, že ji nejen vidí, ale také jí dává život, obnovuje, nese, žehná jí i sjednocuje. To je výhled, který neplatil jen Izraelským, ale je zde i pro nás. Pro Boží dílo záchrany v Ježíši Kristu můžeme počítat s Boží láskou pro sebe osobně, ale také pro sborové společenství, ve kterém žijeme. Bůh je s námi jako živý a mocný Pán, jako milující Otec a jako ten nejlepší „architekt“ své církve. Pamatujme na to a děkujeme za to!

S.D.G.

(Praha – 6.1.2007 – B. Kaleta)